

ציר מינכן-פאריס

עיני, שנהרס במבצע הצלה מופלא של חיל-האוויר הישראלי. מיטראן הסוציאליסט רק הירק את הקשרים עם אחד המייש טרים הרצחניים והמתועבים ביותר של הרבע האחרון של המאה ה-20 — עם סאראם הוסיין. זרימת הנשק הצרפתי במיליארדים והשאלת מטוסי הפצצה ארוכטווח צרפתיים לעיראק לא הופסקו, גם כשהצרפתים ירעו, החל מ'84-'84, שעיראק משתמשת בנשק הכימי האיום ללא אכזבה. גם נגד אלפי כורדים, נשים וילדים שנקטלו.

כך שעל מוסר וצדק וסיבלות הפלסטינים מוטב שפאריס תשתוק. מדובר פה במדיניות צינית מסורתית של בירה, אשר אורחיה עדיין זוכרים את זוועות הנשק הכימי הגרמני נגד הצרפתים, בחפירות מלחמת-העולם הראשונה.

ליהודים שקמו למחות, אומר מיטראן בניעימה של גערה, שידירותו המובטחת של כין פירושה הסכמה. אף אחד לא תבע ממנו להסכים עם ישראל. אבל אין זה אומר שבמקום זאת הוא קם לסייע באופן פעיל לתהליך המסכן את ביטחונה ועתידה של ישראל.

הטורוטים הפלסטינים בפקודת ערפאת הגיעו לפאריס שנים רבות לפני מפקדם — שני סרטים בכרטיס אחד: גם

לצ'כסלובקיה במינכן, עושה בעצם השבוע פאריס לירושלים כהבנת המסלול לערפאת, הארכי-אוייב של ישראל, עד לחשיגנסון. שיתוף-הפעולה האסטרטגי של מיטראן עם חשיגנסון הביא לקטסטרופה הנוכחית של הנוצרים בלבנון.

הסכם צרפת-אש"ף תסעודו ותרחבו בפאריס — אל תפוצצו בבית-ספרנו

רק בצ'אד, שם קמו הצרפתים והאמריקאים יחד ובתקיפות, כדי להביס את הפולש הלובי מועמר קדאפי, הוא ספג תבוסה מחולט.

לגבי ישראל עומד מיטראן ועימו ארצות-הברית לחזור על הטעויות מהסוג שעשו בלבנון והפעם עם תוצאות אפשריות

Punch or The London Charivari—October 12 1986

מינכן 1938 — פלסטין כבר על השולחן
קרקמורה ב.פאן. הרמח כוס למכירת צ'כוסלובקיה

תמונת הרבה יותר. כדי לגסות ולהבין זאת אין צורך להפליג אחרת, עד לימי פרשת רייפוס ואחר-כך כושת מיסטר וישי והברשל פטאן.
צדפת של שארל דהגול זנחה את ישראל ברגע הקריטי ביותר, ערב מלחמת ששת-הימים. עקרונית, מאז, לא שיתנה

מה שנכון לגבי צ'כוסלובקיה נכון שבעתים לגבי ישראל

צדפת את מדיניותה. הנשיא המורקו, אחרון מנהיגיה הגדולים של צדפת המודרנית, ניסה לכבול את ידיה של ישראל והטיל עליה אמבארגו מחולט. בתמורה זכתה צדפת בעיסקות-נשק ענקיות ובנפט ממדינות ערב. יורשו הנהגתו, ז'ורז' פומפידו, מסר לקדאפי במחיר מופקע את המיראזים שפותחו בכספי ישראל, כדי שאלה יתקיפו אותנו בתעלה במלחמת יום-הכיפורים '73.

ובא אחריו, ואלרי ז'סקארד-אסטאן, סייע לעיראק, תוך הכחשות, תמורת כסף רב, להקים את הכור לייצור נשק גר-

ף דיד קרוב של נשיא צרפת, פרנסואה מיטראן, חוזר ומס' פר לי בכל הדוגמנות בפאריס, עד כמה גדולה אהבתו וידי-רותו של נשיא צרפת ליהודים ולישראל. הידיד הצרפתי, השהה מפעם לפעם שעות ארוכות, ולעיתים ימים תמימים, במחיצתו של נשיאו, חוזר ומתפעל כיצד מיטראן בקיא בכית-בי חוכמה של היהודים ובפרקי ההיסטוריה העתיקה שלהם. נביקורו של הנשיא מיטראן בירושלים, בחורף 1982, אצל ראש-הממשלה דאז, מנחם בגין, הוא אכן הפגין ידידות אישית לישראל. בשעה שבגין ומיטראן סעדו ליבם במיסערת מלחן המלך דויד, ישבו למעלה בחדרים מומחים משני הצדדים וסיכמו כיצד יש להילחם יחד בטרור הבינלאומי.

מספרים בפאריס שכאשר ביקר שם בסוף השנה שעברה הנשיא חיים הרצוג ודגלי ישראל התנופפו, לגאווה היהודים כולם, לאורך המופלאה בפרדות — השכנה אליה, שינה מיטראן בכתב-ידו ברגע האחרון את נאומו הרישימי המוכן מראש. היה זה אחרי שהרצוג הסביר לו בשיחה אינטימית את אופייה של ממלכת ירדן כמדינה של הפלסטינים, ועד כמה מסוכן הרעיון של הקמת מדינה פלסטינית ביהודה ובשומרון.

מיטראן חקק בקיומו בעוד סמו שנה

באינטימיות לא פחות, הביע מיטראן את דאגתו לגורל ישראל בעת שקיבל באחרונה את ראש-הממשלה יצחק שמיר: "איוו טרגיה זו לעם היהודי ולצינונות שמצאתם זרים על אדמתכם אחרי שחזרתם לשם בתום 2000 שנות גלות." והוסיף מיטראן שלהערכתו, לא תוכלו לתפור את הבעייה ולסלק את הורים מאדמתכם. זה יקח מאה שנה, הסביר הנשיא לשמיר, ואיני בטוח כלל שאתם תהיו שם זמן זה ממושך..."

דווקא משום ידידותו זאת ודאגתו הרבה צריך היה מיטראן להיות האחרון במנהיגי מערב-אירופה שיפתח את שערי הניצ' חון לפני ערפאת.

בהודמנות אחרת — נאלץ ראש ממשלת ישראל, לפני כשלוש או כארבע שנים לטלפן לארמון האליזה ולתבוע בשיחה נרגזת ממיטראן עצמו, שלא לספק כור גרעיני שני לבגדאד.

אמנם יש עם מי לרצ'ר באליזה, ארמון הנשיאות של הצרפתים, המגלים ברובם אהדה טיבעית לישראל. מיטראן הוא מאזין טוב. וכאשר ראשי ישראל ושריה, החליטו שהם לא יכולים לבקר בפאריס מבלי להיפגש עם מיטראן, העבידו את השגריר עובדיה סופר שעות נוספות — גילה מיטראן הבנה וסבלנות להתרוצצות המתבזה.

לכן האיוו גם ליהודים וגם לישראלים שבאו אליו בתחינה לסלול את הדרך בינם לבין אש"ף, בואם יאסר ערפאת. מיטראן אינו יכול להיות ארוק יותר מכמה משריי-שראלי, והקולניים שבשמאלניים של יהודי צרפת. אילו היה יודע שהזמנתו לערפאת תיתקל בתגובה ישראלית וכלל-יהודית תקיפה, ייתכן שהיה נמנע. אולם אין זה מפליא שראשי מיפלגת-העבודה בישראל לא השמיעו ציוץ.

לכן, ראש אש"ף, המתקבל השבוע בפאריס על-ידי מיטראן, חייב זאת ללא ספק גם ליהודים. עימם — ראשי ממשלות ישראל ושריה, שבישרו ללא הרף בשנים האחרונות שהם חוזר מפאריס משיתוח מדיניות מוצלחות. הם כל כך הצליחו עד שערפאת זוכה שם בראשונה במערב-אירופה ככבוד מלכים. אבל לזקוף את תהליך המדיני החמור בפאריס רק לתוכת היהודים ושריהם, יהיה לא רק לא צודק, אלא גם לא נכון.

מיטראן, הבקיא בהיסטוריה של אירופה אף יותר מאשר בהיסטוריה של היהודים, וזכר בוודאי היטב את פרשת צ'כוס' לובקיה. גם אז, לפני יותר מ-50 שנה, מיהרו ראשי אירופה ללחוץ את ידיהם של אדולף היטלר ובניטו מוסוליני אחרי שקרעו חבל ארץ חיוני מצ'כוסלובקיה של בוש. האנגלים והצרפתים נתנו לכך ידם על חשבון גורלה של מדינה אחרת, למען הפייסנות, "למען השלום", ככדי שלא תפרוץ מילח' מה'. הכל כדי לרצות את האגרטורים הפאשיסטים חסרי-המע' צורים.

מה שנכון לגבי צ'כוסלובקיה בשעתה הנוראה, נכון שבעי' תיים לגבי ישראל בשעתה המסוכנת. מה שעשתה או לונדון

צרפת הצינית תעשה מליארדים מביקור ערפאת

נהנים מפאריס המופלאה, וגם משתמשים בה ככסיס מיבצע. תשאלו את השרותים החשאיים של צרפת. באה צרפת וזרתה בשלב מסויים בשנות ה-70 הסכם עם הפתח של ערפאת: תסעודו ותרחבו בפאריס — אבל אל תפוצצו בבית ספרנו.

למרות מחאות ישראל, שהיתה יעד למיבצעים אלה, לא חזרה בה צרפת מן ההסכם.

עד שלבסוף פגע הטורו הערבי בצרפת עצמה, בלב פאריס, הרג עשרות מאזרחיה ופצע מאות בשנים '85-'86. הטורוים' טים מלבנון, תלמידי אש"ף ושותפיו, גרמו לאפילה בעיד האורות. כלי בושה פנתה צרפת לישראל ולישראלים לעזרה וצעה, שניתנו כמובן בלב חפץ.

לכן, ביקור ערפאת בפאריס הוא בראייה היסטורית, בבחי' נת הענקת פרס לתוקפן בריוק כמו במינכן '38. לפני ארבע שנים, קפצה ישראל ללא כל צורך למיטראן, וביקשה לרכוש כוריכוח גרעיניים. המשא-והמתן הופסק ברגע שבו איימה סעודיה שתבטל עיסקות-נשק במיליארדים עם פאריס.

בוודאי עוד נשמע בקרוב, כמה מיליארדים תרוויח צרפת מעיסקות עתידיות, תמורת ביקור ערפאת. כמו שנפוליאון הבטיח שכל טוראי נושא בתרמילו של פרנטי המרשל, כנראה שגם הסוציאליסט הצרפתי הטוב ביותר נושא בגופו טיפה מדמו של המרשל הבוגדני פטאן.

גם לידייתה המסורתית של צרפת, לבנון המתבוססת בדמה, אין לצרפת מה להציע, אף בימים אלה, מלבד אוניות מלאות בתחבושות ובתרופות. מניסיון אישי אני יכול לומר לכם שאם כבר להתפנות, מוטב להעדיף את חיל-האוויר המלכותי הבריטי. לאחר שהניסיון של דוקינס יוניו-יתורכי בקפריסין נדרס ב-'1974 על-ידי פלישה תורכית אכזרית לאי, פונתי משם לאנגליה במטוס של האר-איי.אפ. נתנו לי גם סיגריות וחבילת-מוון לדרך.

אם אלה פניה של צרפת, ובשם המוסר והצדק היא היתה הראשונה לכנות את הטורוים הפלסטינים כ"רויטאנס", ולפגוע בכך בזיכרם ובכבודם של הלווחים הצרפתים בפולש הנאצי, חובה לשאול את מיטראן: מדוע הוא לא הזמין לפאריס למחתרת האירית? ומה עם ראשי הפוליסארוו מהסהרה? כי חשבונה הציני של פאריס מחייב לשמור על יחסיה עם מלך מארוקו, מארגרט תאצ'ר וספרד.

בישראל הנחלשת אפשר לנהוג היום אחרת ברגע שבו היא מצטיירת כחלשה. גם אלה הידועים כידידיה, מפנים אליה את גבם.

אם זה ידיד לישראל, בצהרי יום בפאריס, מה יש כבר לצפות מיריבים ולא כל שכן מאוייבים?